

læsen af, at de have hele Styrelsen saavel som hele Ansvar, saa kunne de ikke tage sig af den Art Sager; de troe, at det paaligger Andre, og de lægge først Mærke til Staden, naar den er gjort. Man maa faae at vide, hvem der saavel fra Krigsstuepladsen som her ere de sædvanlige Korrespondenter til fremmede Tidender, og jeg er overbevist om, at Postvæsenet, naar det vil vide det, veed det. Jeg er meget sikker paa, at det vil kunne pege ud og finde dem eller dog en stor Deel af dem. Hvad angaaer det, der er sagt om Als, saa er det den største Feil, der kan skee, at noget Brev af den Art kan komme ulæst bort; der skal ikke kunne leve paa Als noget som helst Menneske, uden at hans Vandel og Bæsen der saavel som paa enhver anden befæstet Plads er nøiagtig bekendt og defineret, og Politiet kan ransage ham i hans inderste Lommer. Den Magt og Viden maa man have derovre, og der maa være en Autoritet under Krigsbestyrelsen der paa Stedet, som gennemlæser og reviderer hvert Ord, der sendes ud, jeg havde nær sagt til Nogen som helst. Brevvekslingen bør ikke være fri; i det Dieblit, den kommanderende General vil, skal han kunne stoppe Brevene, og vil han læse dem, skal han kunne gjøre det. Der maa tages meget alvorlige Forholdsregler, naar der føres Krig. Krigen bliver fra Borgernes Side en Dpoffrelse af Frihed; uden det kan der ikke fremkomme eller udvikle sig den Sikkerhed og Magtfulde, som er nødvendig for at føre den igjennem, og allermindst hvor som her Krigen skal føres igjennem med smaa Kræfter mod en overlegen Magt. Der er en anden Ret, som Krigsbestyrelsen tillige skal have, men som vanskeligt kan gives ved Lov — den kan kun have ved en Dvereenskomst — og det er, at den selv kan stabe Bevægelser, saamange den vil. Der er kun een Maade at forhindre skadelige Nyheders Udkommen paa, nemlig den at udbrede andre. Jeg har udbredt ikke saa faa i 1848. Dette maa til, lad dem skrive det Sande og sæt den sandsynlige Løgn ved Siden af, saa kommer den sandsynlige Løgn tidt til at gaae frem for det virkelig Sande. Men Hovedsagen er, at Regjeringen viser, at vi ikke leve paa det ene Sted i Krig og paa det andet i Fred, og at dette ligger for paa en klar Maade Der

findes i Lovgivningen mange og det vigtige Bestemmelser knyttede til Krigstilstand, som ikke ere satte i Kraft. Jeg bringer igjen paa Bane den vigtige Bestemmelse, at i det Dieblit, det publiceres i Kjøbenhavn, at her er Beleiringsstilstand, saa kommanderer Justitsministeren ikke Borgerskabet længere, men det er Kommandanten i Kjøbenhavn eller den kommanderende General paa Sjælland, som holder Revue, sæt Borgerne efter, øver dem, inddeler Mandskabet og gjør det skiftet til at bruges. Ingen kan sige, hvordan en saadan Krig kan være om, hvilke Steder der kunne kræve en Forsvarshygtighed, som kun kan være tilstede, naar den er forberedt. Der kan være megen Magtfulde tilstede og en ganske lille Styrke; og naar denne sidste kommer paa Steder, hvor Magtfulden ikke er ordnet, staves der Forvirring, og i denne Forvirring seirer det, der har Sammenhold og Hæelhed, over det langt Stærkere, der er forvirret og uordnet. Dette maa Ministeriet underkaste sig; der, hvor Armeen er, og hovedsagelig er, der maa der være erklæret Beleiringsstilstand med alle de Konsekventer, som følge deraf. Fyen maatte for Dieblittet være i Beleiringsstilstand, og for Kjøbenhavn vilde jeg kræve, at der ogsaa erklæredes Beleiringsstilstand — og for Kronborg ligeledes.

Wille: Jeg skal ikke gaae saa langt udenfor det foreliggende Lovudkast, som den ærede Taler her foran (Tscherning) gjorde, thi det vilde vistnok føre os ind paa Ting, som det ikke er saa ganske let at behandle især iasten og i en saa tyndt besat Forsamling. Jeg skal kun gjøre den ene Bemærkning med Hensyn til hvad han yttrede, at jeg maa udtale min Beklagelse over, at den ærede Rigsdagsmand kunde give en Anviisning paa at krænte Brevhemmeligheden i en saadan Form som den, hvori han gav den. Han sagde, at Krigen er for os en Dpoffrelse af Friheden; det kan være meget sande og træffende Ord, men Krigen er ikke en Dpoffrelse af Eren, hvilket den vilde være, dersom vi vilde krænte Brevhemmeligheden i det Omfang og paa den Maade, som den ærede Rigsdagsmand omtalte. Heller ikke troer jeg, at det er heldigt at betegne dem, der fra vor Midte søge at holde den øvrige Verden